

Edyta Jungowska, Pa, pa, paryski walc

Mówisz, kochanie, że pora powiedzieć
to słowo, co ciężko przechodzi przez gardło.

Że, mianowicie, co było, to było
lecz się zatarło, wytarło,
że w gruncie rzeczy jest jakaś pani,
a o mnie też łążą plotki.

Więc mówię ci:

"Zgoda, a na pamiątkę
weź sobie tę pieśń do gablotki".

Pa, pa, paryski walc
ma skrzydła z koronek
i palto z biedronek -
i w ogóle dziwaczny ma styl.

Lecz pa, pa, paryski walc
ma niebo w półnutach,
nie robi na drutach,
nie zna banalnie złych chwil.

Wiec pa, pa - bez bólu i żalu
w połowie, pół balu.

Ta sama, co zawsze - ja.

Pa, pa.

Mówisz, niestety, że pora, niestety,
podzielić kanapę, i krzesła, i piece.

I żeby było bez adwokata,
bo niepotrzebne nam hece.

Ja w gruncie rzeczy jestem za tym.

Poza tym mam pewne plany,
więc mówię ci: "Zgoda, zgoda, kochany".

Mówię: "Zgoda, kochany".

Pa, pa, paryski walc
ma skrzydła z koronek
i palto z biedronek -
i w ogóle dziwaczny ma styl.

Lecz pa, pa, paryski walc
ma niebo w półnutach,
nie robi na drutach,
nie zna banalnie złych chwil.

Wiec pa, pa - bez bólu i żalu
w połowie, pół balu.

Ta sama, co zawsze - ja.

Mówisz, niestety, że czasem, niestety
ulegasz chwilowej słabości jak uczeń.

I wtedy gryziesz nerwowo paznokcie,
i gubisz parasol i klucze,
że w gruncie rzeczy chciałbyś tu wrócić,
lecz trochę, troszeczkę się wstydzisz.

Ach, mon amour,
niezgody mur.

To przecież pomyłka...
sam widzisz!